

Türkiye de her askeri müdahaleden sonra, devlette köklü reformlar yapılmak istenmiş, ne yazıkki bu iddialı iş, her seferinde yarım kalmıştır. Çünkü bu reformları gerçekleştirecek yeterli ve yetenekli kadrolar kurulmamıştır. Başka bir deyimle; "sandalyenin hakkını verecek" kişiler bulunup o sandalyeye oturtulamamıştır.

12 Eylül 1980 hareketinden hemen sonra, bazı durumlarda yazdığımız her hangi bir yazıda şunları söylemeden geçemiyordum. Hareketin hizmet kadroları, büyük bir dikkatle oluşturulmalıdır. Atatürkün estirdiği o eşsiz heyecanın yarattığı ilk aydınlık dönemindeki gibi, Kemalizm'e dönüş sayılabilecek yeni düşünce ve Devlet Adamı kadroları, aynı yapıcı özenle yetiştirilmedi, büyük sorumluluk üstlenecek cesur ve dinamik kişiler hizmette koşmalıdırlar.

Aradan geçen uzunca bir dönemde, ne yazık ki, bu hedef gerçekleşmemektedir. Türkiye neden bu kadroları kuramamıştır? Neden sandalyenin hakkını verecek insanları yönetime ve icraata getirememiştir? Üzülerek söylemek gerekirken; Ülkemizde 60 yıla yaklaşan çok partili dönemde bizden olmayan hizmet alamaz, sloganında ifadesi bulunan partizan felsefe, Devlette insan unsurunu tahrip eden, Hizmet kadrolarını kısırlaştırıran talihsiz bir gelenek başlatmıştır.

Aslında kısırlaşmanın nedenlerini 12 Eylülün çok öncelerinde aramak gerekmektedir. Değerleri harcamak zevkinin partizanlar için, nasıl alışkanlık haline geldiğini, sayısız dramatik örneklerle yıllar boyu yaşadık ve ülkeye nelere mal olduğunu hep birlikte gördük. Oysa başarılı bir yönetici, becerikli bir bürokrat , yetenekli bir teknokrat; bir partinin, bir kesimin adamı değil, "bütün ülkenin üzerine titrediği" bir değerdir.

General De Gaulle, Fransa'da yönetimi ele aldığı zaman devletin yüksek kademelerine savaş içinde kendisine karşı çıkmış kişileri getirince, yakınları ona; Muhaliflerinizi iş başına getirdiğinizin farkındamısınız, diye sorduklarında, Generalin cevabı şu olmuştur. Farkındayım ama, Fransa Fransızlar'la kurulur. Marifet siyasal inancını ve yeteneklerini Devletteki görevine yansıtmayacak, sağlam kişilikli insanları bulup, bürokrasiye ve kamu hizmetine mal etmektir. Siyasal parti hesaplarını Devlet çıkarlarının üstünde görebilen kişilerle yola çıkmak, sorunlara yalnızca parti açısından çözüm aramak, Devlet hayatında en büyük yanılgıdır.

YÖNETİM VE CESARET

Bilim ve erdeme cesareti ekleyince Devlet yönetiminin akılcı felsefesi kendiliğinden ortaya çıkar. Yönetim: yasalara bağlı kalarak karar almak, bu kararları cesaretle uygulamaktır. Yoksa o sandalyeye süs olarak oturmak değil. Nice Valiler görmüşümdürki, yapıcı yaratıcı Kaymakamlarını, olay çıkarır, başıma iş açar diyerek, kendi ilinden uzaklaştırmıştır. Pısrık, ürkek İdare-i maslahatçı yöneticilerin, illerde yada büyük kuruluşlarda olay çıkarmadan ve tek bir eser vermeden, Devlete yıllarca yük olduklarını hep birlikte görmedik mi? Yıllar boyu sandalye düşünlerinin işgaline uğramış ülkemizde, iktidarımızın adamıdır diyeceğimize sandalyenin ehlidir diyebilsekdik, Türkiye'miz bugün daha güçlü, daha ileri bir noktaya gelmiş olmaz mıydı? Gerçekten zayıf adamla yönetim ilkesinin, şaşmayan uygulaması sonucu çok önemli sandalyeler, gradosundan çok şeyler kaybetmiş, bir zamanlar çok çekici olan yerler, bir gün gelmiş görünürde dolu, ama aslında boş iskemleler halini almıştır. Boşalan sandalyeleri doldururken, onların değerini ve onurunu korumamız şarttır. Mühim olan o sandalyeleri değersizlerle doldurmamız en büyük görevimiz olmalıdır. Kalın sağlıcakla